

PREMIŠLJEVANJE O BOŽJI BESEDI - OKTOBER 2022

V veselem praznovanju beatifikacije Pauline Marie Jaricot

sreda, 26. oktober, 2022

Ef 6,1-9; Ps 145; Lk 13,22-30

Premišljujmo

Prisluhnimo, z rahlo distanco, besedilu sv. Pavla. »Otroci, bodite svojim staršem poslušni v Gospodu... "Spoštuj očeta in mater," to je prva zapoved z obljubo: "da ti bo dobro in boš dolgo živel na zemlji".« In vi, starši, ne srdite svojih otrok, ampak jih vzgajajte z Gospodovim strahovanjem in svarjenjem. Vi, sužnji, bodite poslušni zemeljskim gospodarjem s strahom in trepetom, v preproščini svojega srca. Ali nismo Kristusovi služabniki, če ne celo sužnji, povabljeni, da z vsem srcem izvršujemo Božjo voljo? Morda je stavek, za katerega se zdi, da povzema vse te nasvete, takšen: vsak, ne glede na svoj družbeni položaj, bo nagrajen od Gospoda. Razume se, da nas je Kristus osvobodil. Pravzaprav smo v Kristusu povabljeni, da svoje odnose živimo na nov način. Pavel začne svoj niz nasvetov s temi besedami: »Iz strahospoštovanja do Kristusa se podrejte drug drugemu« (Ef 5,21). Moralne zapovedi, ki jih postavlja sedanja filozofija, je treba ponovno prebrati v luči evangelija. Natančneje, nenehno sklicevanje na Gospoda močno spreminja te zapovedi.

Znotraj družine je vzpostavljena vzajemnost med dolžnostmi članov, ki se imajo za močne (mož, starši, gospodarji), in člani, ki pogosto veljajo za šibke (žene, otroci, sužnji). Vsakdo ima pravice in dolžnosti, zakoreninjene v Kristusu. Razume se, da je Učenik Kristus in da smo vsi v njegovi službi. Prav vsak izmed nas mora izkazati poštenost do drugih. Vsak je povabljen, da sprejme Kristusovo besedo, da bi v vsem svojem bogastvu prebivala v njegovem srcu. Zaradi tega smo vsi povabljeni, da drug drugega poučujemo in se s polno modrostjo opozarjamo; zato je pomembno, da se drug drugemu podrejamo. Vsak je postal novo bitje, nova stvar, ker se je zgodila korenita preobrazba obstoja, ki jo označuje krst. Z dialogom, vzajemnostjo in bratstvom je mogoče izboljšati medčloveške odnose. K dialogu smo vabljeni z zavedanjem raznolikosti kulturnih in verskih resničnosti (Thierry-Marie Courau (dir.), *Le dialogue des rationalités culturelles et religieuses*, Pariz, Cerf, 2019).

Prva Zaveza je že napovedala prenavo človeka pod vplivom Duha, ki mu daje novo srce, ki je sposobno spoznati Boga (Ezk 36,26-27; Ps 51,12). Drugi Adam je duh in daje življenje, ker je nebeški, duhovni. Seveda je bil Adam lik tistega, ki naj bi prišel, a kjer je prvi Adam prinesel smrt, drugi prinese življenje. Kristusovo dejanje je odrešilno za vse. Pri Adamu je bila neposlušnost, obsodba in smrt; pri Kristusu je poslušnost, opravičenje in življenje. Po Adamu je greh vstopil v svet; po Kristusu, ki je njen vir, se je milost še toliko bolj povečala. Rodovitna zveza Adama in Eve je napovedala združitev Kristusa in Cerkve; to pa postane skrivnost, ki utemeljuje krščanski zakon (Ef 5,25-33; 1 Kor 6,16). Ljubezen in »da« Bogu-Ljubezni sta v temelju razodetja te skrivnosti ljubezni med človeštvom in njegovim Stvarnikom, ki je tudi njegov Odrešenik.

Ko govorimo o Adamu, ali ne govorimo o vsakem izmed nas, z našo krhkostjo, našim grehom in dolžnostjo, da odstranimo starega človeka, po Pavlovih besedah (Ef 4,22 sl.)? Celotna usoda človeka je zapisana v drami dveh Adamov. Vsak človek, še posebej kristjan, najde v Kristusu človeka par excellence. Tisti, ki se je spustil pod angele, da bi ponudil odrešenje vsem ljudem, je prejel slavo, obljubljeno pravemu Adamu. Ali ni to predvsem vprašanje "obleči Jezusa Kristusa, novega človeka"? Skozi novo stvarstvo, ki je uresničeno v Kristusu, drugem Adamu (1 Kor 15,45) in božji podobi (Kol 1,15), je človek priveden do svoje prave človečnosti: ustvarjen je po Bogu v pravičnosti in svetosti

(Ef 4,24) in se s poslušnostjo pomika k resničnemu spoznanju (Kol 3,10; 1 Mz 2,17). Ta novi človek vzpostavlja novo človeštvo onkraj starih razlik med religijami, poreklom, kulturami, družbenimi razredi (Kol 3,11). Novi človek ima značaj, ki je tako skupnosten (Cerkev) kot osebni (krščeni).

Povabljeni smo, da se zahvaljujemo Gospodu. Iz roda v rod moramo hvaliti njegova dela, oznanjati njegove dosežke, se zahvaljevati po Jezusu Kristusu, našem Gospodu. Vabljeni, da pripovedujemo zgodbo o čudežih našega Boga, njegovem sijaju, njegovi slavi in njegovem veličastvu, ne da bi pozabili na Vstalega in njegovo zmago nad smrtjo. Njegova moč je izjemna in pripovedovati moramo o njegovi veličini, njegovi neizmerni dobroti. Ko oznanjamo njegovo ime in priznavamo njegovo pravičnost, ga ne pozabimo predstaviti kot Gospoda, ki je nežnost in usmiljenje, počasen za jezo ter poln ljubezni in resnice. Gospodova dobrota je za vsakogar, njegova nežnost, za vsa njegova dela. V zahvaljevanju vsi verniki, vsi misijonarji blagoslavljujejo njegovo sveto Ime. Naj vsi skupaj in kot posamezniki predstavimo Vstalega kot novega Človeka, v katerem imamo vsi zveličanje in upanje. To je tudi poslanstvo: »oznanjati dobro ime« Boga, ga predstaviti kot Boga, ki skrbi za svoja bitja, ki nikoli ne pusti brez odgovora tistih, ki kličejo k njemu. Če bomo kristjani imeli isto ljubezen, isto srce in če bomo iskali edinost, brez tekmovalnosti in brez slave (Flp 2,2-11), bo naša Cerkev k sebi pritegnila svet, Bog-Ljubezen bo bolj poznani in se mu bo bolj služilo. Če bo vsak kristjan pričeval o božji ljubezni in se zavzemal za pot dialoga in ljubezni, bomo h Kristusu pritegnili učence misijonarje. Če je Bog-Ljubezen dober za nas, dober za vsakega človeka in če smo dobre priče tega Boga, bo sčasoma zanimal naše sodobnike, tudi tiste, za katere se zdi, da so brezbrizni do krščanstva.

Pierre Diarra,
Svetovalec Papeškega sveta za medverski dialog
Papeška misijonska zveza-Pariz
Katoliški inštitut Pariz
Pariz, 7. november 2021

Besedilo prevedel: *Luka Biščak*